

[Køpke Christensen]

handler om de svage og syge i samfundet som helhed. Når vi taler om de psykiatriske lidelser, ved vi, at der findes mange grader af sindslidelser.

Der er grund til kritik af behandlingsformerne; det kan vi jo også høre af debatten her i dag. Diskussionen kan så dreje sig om, hvor meget der skal ofres på dette felt, for at der ikke skal være grund til kritik. Personlig er jeg af den opfattelse, at det nok vil blive meget, meget svært at undgå kritik på dette område.

I det store og hele må vi nok sige, at der ikke er så store problemer i provinsen som i Københavnsområdet. Herudover vil jeg godt sige, at vi nok ikke bare kan tage provinsen generelt, idet der også i større byer i provinsen kan være problemer. Det er normalt her, de psykisk syge befinder sig.

Der har været – og er stadig, som vi nu kan høre – stærk kritik af behandlingsmulighederne for psykisk syge, og ligeledes har der været stærk kritik af Folketinget i debatterne. Jeg er nu af den opfattelse, at man ikke fra borgernes side skal føre hele kritikken over på Folketinget.

Som sagt er det specielt i større bysamfund, at problemerne på området findes, og de bør naturligvis løses bedst muligt. Det må være sådan, at staten og samfundet som helhed har den vigtigste opgave med at forbedre mennesketilværelsens rammer optimalt. Intet er efter Fremskridtspartiets mening vigtigere, end at sygdom ikke hæmmer den enkelte i at trives så godt som muligt og udfolde sine behov og talenter, for det, vi hele tiden skal huske på, er jo, at der i vor tid absolut er store fordele forbundet med at bruge økonomiske ressourcer på sygdomsbekæmpelse, også hvad angår de patienter, vi snakker om i dag.

Som jeg tidligere var inde på, skal man dog også være klar over, at mulighederne for at hjælpe syge mennesker er mange, og de er vel så mange, at der ikke er økonomisk basis for dem alle. Derfor vil der efter min opfattelse, som jeg tidligere var inde på det, altid være kritik, uanset hvor meget vi bruger.

Vi ved, at der principielt ingen grænser er for, hvor meget der skal ofres på sygdomsbekæmpelse, herunder også de psykiatriske sygdomme, og man kunne bruge langt mere end nationalproduktet til stort set hele sundhedssektoren. Men samtidig må vi også erkende uanset

partifarve, at det ikke kan lade sig gøre, og der må derfor træffes mange valg. Vi må efter Fremskridtspartiets opfattelse nøgternt se på de erfaringer, man har gjort i forskellige dele af landet, og derudfra vurdere, hvad der er bedst.

Men der skal ikke herske tvivl om, at vi i Fremskridtpartiet er af den opfattelse på det område, der vedrører psykiatriske patienter, distriktspsykiatrien, at det er bedst, at kommunerne kommer mere og mere ind i arbejdet. Efter vores opfattelse må kommunerne naturligvis have ansvaret for kommunens borgere, og derfor er der også tale om at træffe valg i de enkelte kommuner med hensyn til, hvordan man skal sørge for tilstrækkelige behandlingsmuligheder, boligforhold og beskæftigelsesmuligheder samt fritidsaktiviteter for de udskrevne psykiatriske patienter.

Når vi så ser på København, kan vi jo se, at lægerne og socialarbejderne samt herbergslederne i Københavns Kommune bl.a. kritiserer, at 10 pct. af de psykiatriske patienter i København udskrives til hjemløshed. Udvalget foreslår, at kommunen bør sætte ind med mange flere tilbud om undervisning af psykiatriske patienter, så de på denne måde kan lære at klare sig i en normal tilværelse.

Og her rammer vi noget meget centralt. Vi må og skal – og Fremskridtspartiet vil naturligvis gerne være med – arbejde for, at de psykiatriske patienter får så normal en tilværelse som overhovedet muligt, og vi er af den opfattelse, at man på en eller anden måde, også når patienterne er blevet udskrevet, må opmuntre disse patienter, så de ikke fortsætter en tilværelse derhjemme, hvor de sidder og ikke motiveres til aktiviteter.

Hermed mener jeg naturligvis, at man stadig væk skal bevare den personlige frihed også for de patienter, som vi snakker om her i dag, men samtidig skal man give dem så mange forslag som muligt til at komme ud blandt andre – f.eks. ved, at man, som vi har set det nogle steder, laver arrangementer på plejehjem og andre steder.

Med det system, vi har i dag, hvor de psykiatriske patienter er et amtsligt og kommunalt anliggende, vil mange sige, at ansvaret naturligvis også er i disse instansers hænder. Dermed mener jeg nu ikke, at vi som folketingspolitikere helt skal lægge ansvaret fra os, men det er klart, at når man én gang har vedtaget, at det er